

Hensholt til den nuværende Lovgivning kunde paahvde Communerne at tilveiebringe, og om hvilke jeg derfor maatte erkjende, at de, hvor de vare tilstede, vare komne tilstede ifølge et frivilligt indgaaet Fællesskab, hvorfor jeg da ogsaa, naar det tillige var et Eiendomsfællesskab, der forelaa, maatte erkjende, at det vilde være i høi Grad billigt, at et saadant Fællesskab ikke kunde ophæves ved et ministerielt Bud imod vedkommende Parters Billie. Jeg er imidlertid noget i Tvivl, om den ærede Ordfører opfatter Betydningen af Endringsforslaget under Nr. 14 paa samme Maade som jeg. Jeg vil paa ingen Maade kunne erkjende et Eiendomsfællesskab for at være grundet paa frivillig Overeenskomst, blot fordi de Communer, som det paahvlede at tilveiebringe det paagjældende Fællesskab, ere blevne enige om Billkaarene for Fællesskabet, uden at nogen Tvang har været udøvet. For mig er det det Afgjørende, om Tvang kunde udøves i dette Forhold eller ikke, men det forekom mig, at den ærede Ordførers Udtalelse gik i en noget anden Retning. Det er altsaa, idet jeg gaaer ud fra det nys omtalte Begreb af Frivillighed, at jeg kan tiltræde Endringsforslaget under Nr. 14. Jeg maa endnu kun med Hensyn til dette Endringsforslag udtale, at jeg er fuldstændigt overbevist om, at det ikke vilde falde nogen Minister ind imod vedkommende Parters Billie at ophæve et saadant frivilligt Fællesskab som det, jeg nu har omtalt, og at den i Endringsforslaget liggende Undtagelse fra Ministerens Myndighed, som Udvalget nu har foreslaaet, altsaa for mig staaer som ikke havende nogen reel Betydning. Dersom Endringsforslaget derimod skulde opfattes anderledes, saa erkjender jeg, at det vilde have en saa indgribende Betydning, at jeg ikke vilde kunne gaae ind paa det. Jeg haaber imidlertid, at jeg paa dette Punkt maa have opfattet, hvad den ærede Ordfører udtalte, mindre rigtigt, og at Udvalget i Virkeligheden er enig med mig om Opfattelsen af Begrebet „frivillig Overeenskomst“ i Endringsforslaget. — Naar Udvalget under Nr. 15 har foreslaaet, at Ordet „Indenrigsministeren“ skal forandres til „vedkommende Minister“ i Slutningen af § 20, da kan jeg ikke finde nogen Anledning

til at modsætte mig dette. Jeg antager, at vedkommende Minister netop vil blive Indenrigsministeren; men jeg skal villigt erkjende, at, naar man meget hyppigt i Lovene nævner en enkelt Minister istedetfor kun at sige: „vedkommende Minister“, da vilde det Modsatte vistnok gjenne-gaaende være det Correcte, idet det jo ikke beroer paa den lovgivende Myndighed, under hvilken enkelt Minister et Anliggende bliver henlagt. — Endringsforslaget under Nr. 17 skal jeg ikke indvende Noget imod. Jeg har allerede under Forhandlingen af et andet Lovudkast erkjendt, at der i enkelte Communer kunde være en Trang tilstede til at gjøre Bestemmelsen i § 16 af Loven af 11te Februar 1863 anvendelig strax, istedetfor først at kunne gjøre det, efterat Matriculeringen af vedkommende Bye var gennemført, og det forekommer mig, at Bemyndigelsen til at gjøre Bestemmelserne om Gader, Veie og Vandløb i Loven af 14de December 1857 anvendelige i Kjøbstadcommunerne ikke staaer i nogen saa nøie Forbindelse med selve Kjøbstadernes Matriculering, at der dengang, da man vedtog Loven af 11te Februar 1863, egentligt var nogen særlig Grund til først at lade denne Bestemmelse indtræde, efterat Matriculeringen af vedkommende Kjøbstad var fuldendt. Dette Endringsforslag skal jeg altsaa ikke modsætte mig.

Den ærede Ordfører hittede, da han omtalte Endringsforslaget under Nr. 21, at han ventede eller haabede, at Indenrigsministeren ikke vilde modsætte sig Udvalgets Forslag paa dette Punkt. Jeg troer dog, at der allerede deri, at jeg har fundet mig foranlediget til at forelægge det ærede Thing et Underændringsforslag til dette Forslag, ligger en Tilkjendegivelse om, at jeg ikke kan tiltræde Udvalgets Forslag usforandret, og at jeg lægger en større Betydning i Slutningen af samme, end den ærede Ordfører syntes at ville lægge deri. Dersom det nævnte Endringsforslag bliver vedtaget med mit Underændringsforslag til, saa vil der i Skatteligningen kun blive opført, hvad Ligningscommissionen har ansat enhver enkelt Skatteholders virkelige Indtægt til at udgjøre. Den ærede Ordfører bemærkede, at naar det kun blev Tilfældet, saa vilde der Intet opnaaes, ja Bestemmelsen vilde mu-